

Arrest

nr. 136 977 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2014 verklaarde de gemachtigde verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Mijnheer/Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

M.T., K. (R.R.: xxx)

*nationaliteit: Ethiopië
geboren te Gojam op (...)1985
adres: (...) 8500 KORTRIJK*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan M.T.K. willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN M.T.K. ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt verzoekster aan de hand van allerlei rechtstheoretische beschouwingen die een amalgaam uitmaken van commentaren, verwijzingen, herhalingen en louter algemene bepalingen dewelke evenwel niet steeds toegepast of geconcretiseerd worden op de bestreden beslissing in kwestie. Toch ontwaart de Raad in verzoeksters eerste middel de volgend opgeworpen schendingen. Verzoekster werpt een schending op van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en tenslotte de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

In de bestreden beslissing van 19 mei 2014 wordt gemotiveerd als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 13.05.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Het bestuur verklaart de aanvraag onontvankelijk op basis van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, daar de ambtenaar-geneesheer op basis van de aangevoerde medische attesten vastgesteld heeft dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft de ambtenaar-geneesheer op 13 mei 2014 een medisch advies verleend inzake verzoekster. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.02.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift (d.d. 17/01/2013 en 28/11/2012) en de bijlagen (d.d. 25/07/2012, 5/9/2012, 12/10/2012, 19/11/2012, 19/11/2012, 11/01/2013, 18/01/2013, 23/01/2013) blijkt dat de posttraumatische stress-stoornis (PTSS), het oogprobleem en de pyelo-ureterale junctiestenose (PUJ) zoals vermeld actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De PUJ werd inmiddels net als het oogprobleem behandeld en maken niet langer deel uit van de actuele medische problematiek. De PTSS zou volgens de bijgevoegde attesten aan de basis liggen van psychotische opstoten waarvoor betrokkene behandeld wordt met een neurolepticum.

Een PTSS evolueert gunstig over het verloop van tijd; het vormt geen bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De huidige medicamenteuze behandeling werkt enkel symptomatisch en is niet essentieel. De eventuele afwezigheid ervan betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.

Gedachten tot zelfdoding maakt deel uit van het klinisch beeld van de beschreven aandoening. Het stopzetten van de behandeling heeft geen negatief effect op deze gedachten.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

De ambtenaar-geneesheer heeft zodoende niet alleen vastgesteld dat kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Zo stelde de ambtenaar-geneesheer onder meer dat *“een PTSS evolueert gunstig over het verloop van tijd; het vormt geen bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De huidige medicamenteuze behandeling werkt enkel symptomatisch en is niet essentieel. De eventuele afwezigheid ervan betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.”* Eveneens stelt de ambtenaar-geneesheer dat *“de PUJ inmiddels net als het oogprobleem behandeld werd en (...) maken niet langer deel uit van de actuele medische problematiek”.*

De beoordeling van de ambtenaar-geneesheer wordt door verzoekster enkel bekritiseerd in de zin dat zij meent dat zij wel degelijk nog oogproblemen heeft, dat er wel degelijk behandelingen bestaan voor PTSS volgens de website van een ziekenhuis, dat zij volgens de bij de aanvraag bijgebrachte medische attesten en rapporten wel degelijk psychologische problemen heeft, dat zij dacht aan ‘zelfdoding door defenestratie’.

Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer na diens onderzoek van verzoekster administratief dossier heeft vastgesteld dat zij kennelijk niet lijdt aan een ziekte die haar verblijfsrecht kan verschaffen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster betwist de verschillende motieven van bestreden beslissing dan ook niet en waar zij dat wel doet, door het uiten van kritiek, brengt zij geen elementen of bewijsstukken aan die kunnen overtuigen dat de bestreden beslissing onwettig of niet met kennelijke redelijkheid genomen werd.

Verzoekster lijkt er ook aan voorbij te gaan dat indien vastgesteld wordt dat zij in het geheel niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wanneer zij met name niet onder de toepassing van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet valt, het bestuur niet gehouden is om de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van verzoekster voor haar medische toestand na te gaan. Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2014 maakt een onlosmakelijk deel van de bestreden beslissing van 19 mei 2014.

Wat betreft de zelfdoding heeft de ambtenaar-geneesheer, anders dan verzoekster voorhoudt, wel degelijk gemotiveerd *“gedachten tot zelfdoding maakt deel uit van het klinisch beeld van de beschreven aandoening. Het stopzetten van de behandeling heeft geen negatief effect op deze gedachten.”*

Verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op onwettige wijze tot dit besluit kwam in de bestreden beslissing. Gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer en het gegeven dat deze adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt voor een terugkeer naar Ethiopië, is het ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij dit advies gevolgd heeft.

Waar verzoekster betoogt dat zij niet kan begrijpen waarom in het advies van de ambtenaar-geneesheer van 13 mei 2014 medische attesten besproken werden, die verzoekster evenwel zelf bijbracht, maar die dateren van voor de aanvraag, wijst de Raad verzoekster op het gegeven dat zij reeds in het verleden meerdere aanvragen, met name drie, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Al deze medische attesten bevinden zich in verzoeksters administratief dossier. Het getuigt precies van behoorlijk bestuur dat de gemachtigde in diens beslissing het administratief dossier van verzoekster als één geheel behandelt. De Raad wijst er op dat de ambtenaar-geneesheer maar liefst 10 medische attesten die verzoekster zelf bijbracht, besproken heeft in diens medisch advies. De medische attesten waarop het advies is gebaseerd, zijn overigens gedateerd opgesomd in het medisch advies.

2.2.1. In een tweede middel, dat tevens bol staat van de rechtstheoretische beschouwingen die niet toegepast worden op onderhavig beroep noch de bestreden beslissing in kwestie, ontwaart de Raad toch volgende schendingen die opgeworpen worden door verzoekster. De schending van het 'algemeen rechtsbeginsel van de rechtstaat', de schending van artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de schending van artikel 3 van het eerste protocol van het EVRM en artikel 13 van het EVRM.

Aan de Raad is geen rechtsregel of beginsel genaamd het 'algemeen rechtsbeginsel van de rechtstaat' bekend, dergelijk groot rechtstheoretisch principe kan bezwaarlijk als een middel beschouwd worden, te meer nu verzoekster nalaat te preciseren hoe zij acht dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van dit 'beginsel'. Om die laatste reden is dit onderdeel van het tweede middel dan ook onontvankelijk.

Verzoekster betoogt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen niet kan worden toegepast door de gemachtigde, gezien deze wetswijziging is gestemd door een Kamer of Senaat die zelf ongrondwettig zou zijn verkozen. Verzoekster verwijst naar het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, waarbij verschillende bepalingen van de kieswetgeving ongrondwettelijk werden verklaard en betoogt dat de verkiezingen van de Kamer of de Senaat die voormeld artikel 187 van de wet van 29 december 2010 heeft gestemd, plaatsvonden nadat de termijn die het Arbitragehof had vooropgesteld om de kieswetgeving aan te passen, was verstreken en zonder dat de vereiste aanpassingen waren doorgevoerd.

Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest Grosaru t. Roemenië nr. 78039 van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat het Hof daarin oordeelde dat het strijdig is met artikel 3 van het Eerste Protocol bij het EVRM en artikel 13 van het EVRM waar de Kamer die het

voorwerp is van het onderzoek zelf autonoom het onderzoek voert van de "geloofsbrieven" en van de grondwetsconforme samenstelling.

Verzoekster vraagt ondergeschikt dat indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tot een directe toetsing, dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof inzake de vraag of artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

De Raad laat gelden dat het standpunt van de verzoekende partij, dat alle federale wetgeving goedgekeurd door dezelfde Kamer of Senaat die (artikel 187 van) de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) stemde om de voormelde reden als ongrondwettig moet worden beschouwd, geen steun vindt in het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof of het arrest Grosaru t. Roemenië van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en evenmin in de aangevoerde beginselen en bepalingen. Bovendien dient te worden benadrukt dat deze Raad - hier optredend als annulatierechter - enkel bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van de bestreden beslissing van 19 mei 2014.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2 en 39/82, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 83). Immers bepaalt artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 aangaande de beoordelingsbevoegdheid van deze Raad:

"§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de opportuniteit of de intrinsieke waarde van de wet zélf beoordelen aan de hand van de door de verzoekster opgeworpen schending. Terwijl het betoog van verzoekster als dusdanig niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing zelf zou genomen zijn met miskennis van de door verzoekster in het tweede middel aangevoerde rechtsbeginselen en bepalingen.

Verzoekster houdt voor dat de grondwettelijkheid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) wordt betwist. Gelet op het voorgaande komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel niet toe om een wetsbepaling te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar tweede middel in wezen geen argumenten aanbrengt waarom de bepalingen van artikel 187 van voormelde wet van 29 december 2010 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dan wel precies zouden schenden. Verzoekster beperkt zich er toe te wijzen op een ongrondwettigheid bij de verkiezingen die hebben geleid tot de samenstelling van de Kamer of Senaat die vervolgens deze wet stemden. Er blijkt evenwel niet dat een dergelijke ongrondwettigheid - die ook niet heeft geleid tot de ontbinding van het parlement - tot gevolg heeft dat al de gestemde wetgeving als ongrondwettelijk dient te worden beschouwd. Verzoeksters kritiek mist zowel juridische als feitelijke grondslag en is dus niet dienstig.

Uit het voorgaande blijkt afdoende dat er in casu geen reden is om op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof in te gaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

De Raad besluit dat de gemachtigde dan ook geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De bestreden beslissing werd naar behoren gemotiveerd, in rechte en in feite. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake

toepasselijke rechtsregels. Gelet op al het voorgaande kan een schending van de zorgvuldigheidsplicht evenmin aangenomen worden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC